Lietas Nr. C30328215
Lietas arhīva Nr. C-0076-17

SPRIEDUMS
Latvijas Republikas vārdā
Cēsīs, 2017. gada 18.aprīlī

Cēsu rajona tiesa: tiesnese D. Blūma
ar tiesas sēdes sekretāri L.Vizāni,
piedaloties prasītāja /pers. A/ pilnvarotam pārstāvim uz pilnvaras pamata – /pers. B/, un atbildētājas SIA „DNB Līzings" pārstāvei uz pilnvaras pamata /pers. D/, 2017. gada 3.aprīlī atklātā tiesas sēdē izskatīja civillietu: /pers. A/ prasību pret SIA „DNB Līzings" par šķīrējtiesas klauzulas atzīšanu par spēkā neesošu pušu noslēgtajos galvojuma līgumos, un

konstatēja,

ka 2014. gada 27. februārī Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesā /pers. A/ (turpmāk – prasītājs), kuru uz pilnvaras pamata pārstāv /pers. B/, iesniedzis prasību pret SIA „DNB Līzings" (turpmāk- atbildētājs) par šķīrējtiesas klauzulas atzīšanu par spēkā neesošu pušu noslēgtajos galvojuma līgumos.

2015. gada 2.martā prasība pieņemta Vidzemes priekšpilsētas tiesā un ierosināta civillieta.

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 32.[1] panta pirmo daļu ar Rīgas apgabaltiesas priekšsēdētājas D.Vilsones 2015.gada 31.marta rezolūciju, civillieta nodota izskatīšanai Cēsu rajona tiesai, lai panāktu ātrāku lietas izskatīšanu.

Civillieta saņemta Cēsu rajona tiesā 2015. gada 9. aprīlī. Lietas izskatīšana nozīmēta 2015. gada 14.jūlijā pl.10:30.

Prasības pieteikumā norādīts, ka 2011.gada sākumā prasītājs saņēmis no atbildētāja 2011.gada 9. februāra pieteikumu, kurā norādīts, ka Latvijas komercbanku asociācijas šķīrējtiesa 2011.gada 4.janvārī pieņēmusi spriedumu civillietā Nr.647/2010, ar kuru nolemts piedzīt no SIA „ Vikrs" un galvotājiem parādu Ls 55900,59.

No minētā dokumenta prasītājs sapratis, ka no viņa tiek piedzīta minētā summa, sakarā ar to, ka viņš bijis kā SIA „ Vikrs" galvinieks, pamatojoties uz 2008.gada 31.jūlija galvojuma līgumiem. Pieteikumā minēti galvojuma līgumi Nr. 16070/2, Nr. 17073/2, Nr. 16323/2, Nr. 16137/2. Visi galvojuma līgumi it kā parakstīti 2008.gada 31.jūlijā un visos šajos galvojuma līgumos ietvertas šķīrējtiesas klauzulas.

Prasībā norādīts, ka šajā datumā prasītājs nav atradies Latvijā, bet gan Krievijā un tāpēc nekādi nevarējis parakstīt šos galvojuma līgumus. Kā pierādījums tam esot prasītājam piederošā Krievijas Federācijas pasē uz robežas veiktās atzīmes par Krievijas - Latvijas robežas šķērsošanu.

Bez tam prasībā norādīts, ka prasītājs ir Krievijas pilsonis un nepārvalda latviešu valodu.

Prasītājs prasībā norādījis, ka nav parakstījis galvojuma līgumus un tādejādi nav saistījis sevi ar līguma saistībām un to izpildi, tādēļ nav pamatota prasītāja prasība pret /pers. A/, jo nav konstatējams, kādas saistības rašanās pamats. Sakarā ar to, ka /pers. A/ darījuma slēgšanas brīdī nav bijis Latvijā, tad arī nevarēja būt darījuma dalībnieks, kā arī neizteica gribu, un neparakstīja šķīrējtiesas klauzulu, tātad neparakstīja galvojuma līgumus.

Prasītājs norādījis savā prasībā uz Civillikuma 1499.pantā noteikto, ka darījumos, tāpat kā tiesiskās attiecībās vispār, var būt nozīmīga personas dzīves vieta un viņas atrašanās tajā vai prombūtne no tās. Prasītājs norādījis, ka personas atrašanās vieta ir svarīga darījuma sastāvdaļa. Galvojumu līgumu, tātad arī šķīrējtiesas klauzulu spēka esība nav tikusi apstrīdēta, jo prasītājs nav zinājis par šādu vienošanos eksistenci, līdz sācis saņemt dokumentus latviešu valodā no Latvijas valsts iestādēm. Sakarā ar minēto prasītājs nav uzņēmies saistības par līguma izpildi, un nav tās parakstījis.

Prasība pamatota uz Civillikuma 1403.pantu, 1404.pantu, 1427.pantu, 1499.pantu.

Prasītājs lūdz tiesu atzīt par spēkā neesošiem no to parakstīšanas brīža starp pusēm noslēgtos 2008.gada 31.jūlija galvojuma līgumos Nr. 16070/2, Nr. 17073/2, Nr. 16323/2, Nr. 16137/2 iekļautās šķīrējtiesas klauzulas; kā arī piedzīt no atbildētāja tiesāšanās izdevumus.

2015. gada 18. decembrī Cēsu rajona tiesā iesniegti prasības **pieteikuma grozījumi**, kuros, sakarā ar to, ka ekspertīze noteikusi, ka parakstu uz līgumiem izpildījis pats prasītājs. Prasītājs norādījis, ka nezina un neatceras, kā viņa paraksts varēja nokļūt uz līgumiem, jo 2008. gada 31.jūlijā nav atradies Latvijā, bet gan Krievijā un tāpēc nekādi nav varējis parakstīt šos galvojuma līgumus. To visu pierādot prasītājam piederošajā Krievijas Federācijas pasē uz robežas veiktās atzīmes par Krievijas - Latvijas robežas šķērsošanu.

Prasības grozījumos papildus vēl norādīts, ka prasītājs ir Krievijas pilsonis un nepārvalda latviešu valodu - nav līgumu tulkojuma prasītājam saprotamā valodā. Nekad prasītājs nav bijis bankā un nav ticies ar bankas pārstāvjiem ārpus bankas.

Sakarā ar to, ka prasītājs darījuma slēgšanas brīdī nav bijis Latvijā, tad nav varējis būt darījuma dalībnieks, nav izteicis gribu un tātad nav parakstījis šķīrējtiesas klauzulu, tātad nav parakstījis galvojuma līgumus.

Prasības pieteikuma grozījumos ir norādīts, ka konkrētajā lietā ir jānoskaidro, kurš ir patiesāsi labuma guvējs no tā kā atbildētājam tiktu iesniegts šāds galvojuma līgums ar tajā iekļauto šķīrējtiesas klauzulu.

Lūgts uzklausīt lieciniekus – atbildētāja darbinieces /pers. F/ un /pers. G/, kā arī SIA "Vikrs" valdes locekli /pers. H/. Norādīts, ka no galvojuma saistības ticis atbrīvots /pers. I/.

Prasības grozījumi pamatoti uz Civillikuma 1403., 1415., 1427., 1431., 1459., 1461., 1533., 2307., 2311.pantu. Lūgts - atzīt par spēkā neesošiem no to parakstīšanas brīža starp Pusēm noslēgtos 2008.gada 31 .jūlija Galvojuma līgumos Nr.16070/2, Nr.17073/2, Nr.16323/2, Nr.16137/2 iekļautās šķīrējtiesas klauzulas un piedzīt no atbildētāja tiesāšanās izdevumus.

2015. gada 18.martā Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesā reģistrēts atbildētāja **paskaidrojums** par celto prasību. Tajā norādīts, ka atbildētājs prasību neatzīst un uzskata par noraidāmu, jo ar 2014.gada 10.februāra Rīgas apgabaltiesas Civillietu tiesu kolēģijas lēmumu lietā Nr.C30513012, izbeigta tiesvedība /pers. A/ prasībā pret SIA DNB līzings par galvojuma līgumu atzīšanu par spēkā neesošiem. Lēmumā norādīts, ka saskaņā ar Civilprocesa likuma 495.panta pirmo daļu, par strīda pakļautību lemj pati šķīrējtiesa arī tajos gadījumos, kad kāda no pusēm apstrīd šķīrējtiesas līguma esamību. Savukārt ar Latvijas Komercbanku asociācijas šķīrējtiesas spriedumu apmierināta SIA DNB līzings prasība pret SIA „Vikrs", /pers. A/, /pers. H/ par parāda piedziņu. Savukārt ar Daugavpils tiesas 2011 .gada 10.marta lēmumu izsniegts izpildu raksts šķīrējtiesas nolēmuma piespiedu izpildei.

Kā norādīts 2014. gada 10. februāra Rīgas apgabaltiesas Civillietu tiesu kolēģijas lēmumā, /pers. A/ šķīrējtiesas procesa laikā šķīrējtiesas klauzulu atbilstoši Civilprocesa likuma 495.pantam nav apstrīdējis. Arī iebildumus par šķīrējtiesas klauzulas spēkā esamību /pers. A/ nav izteicis izpildu raksta

izsniegšanas stadijā.

Prasītāja /pers. A/ pilnvarotais pārstāvis /pers. B/ (2011. gada 10.novembra pilnvara –lietas 15.lapa)) tiesas sēdē prasību uzturēja spēkā pilnā a atbilstoši prasības pieteikumā un grozījumos norādītajiem faktiem.

Lūdza ņemt vērā, ka starp SIA "VIKrs" un atbildētāju lietā 2007. gadā ir tikuši noslēgti finanšu līzinga (nomas pirkuma) līgumi, un tajos 2008.gada 31 izdarīti grozījumi, kā arī noslēgti jauni galvojuma līgumi, kuros kā galvotājs šiem finanšu-līzinga līgumiem ierakstīts prasītājs lietā. Tiesas sēdē prasītāja pārstāvis no ka 2008. gada 31. jūlijā prasītājs nekādi nav varējis parakstīt šos galvojuma līgumus, jo nav atradies Latvijā. Lūdza ņemt vērā, ka prasītājs ir Krievijas pilsonis, n latviešu valodu, tādēļ esot pamats uzskatīt, ka galvojuma līgumos nav parakstījis apzinoties ko paraksta vai arī paraksti uz galvojuma līgumiem no viņa iegūti a nepaskaidrojot, kas tiek parakstīts. Lūdza ņemt vērā, ka finansējums finanšu līzinga līgumiem jau bija saņemts 2007.gadā, tādēļ prasītājs uzskata, ka n nepieciešams 2008. gada 31. jūlijā noformēt jaunus galvojumus.

Valodas nezināšanas dēļ arī paziņojumus no šķīrējtiesas prasītājs tos nelasot ir izmetis, uzskatot par sev nesaistošiem. Izpildu raksta izsniegšanas iebildumus esot iesnieguši, taču nevarot izskaidrot, kādēļ tiesneša lēmumā ierakstīts, ka iebildumi nav saņemti.

Lūdza prasību apmierināt - un atzīt par spēkā neesošām šķīrējtiesas klauzulas pušu 2008. gada 31. jūlijā noslēgtajos galvojuma līgumos. Lūdza piedzīt no atbildētāja prasītāja labā visus tiesāšanās izdevumus, saskaņā ar tiesā iesniegtajiem maksājumu dokumentiem.

Atbildētājas SIA „DNB Līzings" pilnvarotā pārstāve, /pers. D/ (pilnvaras lietā - 1.sējums, lietas 122. un 123.lapa; 180. un 181.lapa) un 2017. gada 30.janvāra pilnvara, (2.sējums, lietas 61.-63. lapa) tiesas sēdē prasību neatzina uz paskaidrojumā minētajiem pamatiem un motīviem. Norādīja, ka prasītājs pats ir parakstījis gan galvojuma līgumus, kuros ietverta šķīrējtiesas klauzula, gan pats parakstījis 2010. gada 9.septembra iesniegumu bankai, kurā lūdzis viņam izsniegt līgumu kopijas. Tādēļ noraidāms prasītāja pārstāvja apgalvojums, ka par noslēgtajiem līgumiem prasītājam kļuvis zināms tikai pēc izpildraksta izsniegšanas Daugavpils tiesā. Lūdz ņemt vērā, ka prasītājs nav apstrīdējis šķīrējtiesas klauzulu šķīrējtiesas procesa laikā, ne arī cēlis iebildumus izpildu raksta izsniegšanas stadijā. Šobrīd spriedums konkrētajā lietā jau esot pilnīgi izpildīts.

Lūdza prasību pilnībā noraidīt.

Motīvu daļa.

Tiesa, uzklausot prasītāja pilnvaroto pārstāvi /pers. B/ un atbildētāja pilnvaroto pārstāvi /pers. D/, pārbaudot un izvērtējot lietā esošos rakstveida pierādījumus to kopumā, atzīst, ka lietā nav strīda, ka Latvijas komercbanku asociācijas šķīrējtiesa (turpmāk- šķīrējtiesa) 2011.gada 4.janvārī taisījusi spriedumu lietā Nr.647/2010, ar kuru nolemts piedzīt no SIA „ VIKrs" par labu SIA "DnB NORD Līzings" no 2007. gada 30. augusta Finanšu līzinga (nomas pirkuma) līguma Nr.16070; 2007. gada 3.septembra Finanšu līzinga (nomas pirkuma) līguma Nr.16137; 2007. gada 12. oktobra Finanšu līzinga (nomas pirkuma) līguma Nr.16323 un 2007. gada 12. oktobra Finanšu līzinga (nomas pirkuma) līguma Nr.17073 izrietošo parādu, kopā LS 55053,26 apmērā un šķīrējtiesas izdevumus Ls 847,33 apmērā, bet pavisam kopā LS 55900,59, piedziņas neiespējamības gadījumā piedziņu vēršot solidāri pret /pers. H/ un /pers. A/. Spriedums stājies spēkā 2011. gada 4. janvārī, tas ir galīgs, nav pārsūdzams un pusēm obligāts. Lietā nebija strīda, ka spriedumā ir norāde –ir noteikts termiņš labprātīgai sprieduma izpildei- 2011. gada 4. februāris (1.sējums, lietas 105.-120. lapa).

Lietā nebija strīda, ka Daugavpils tiesas tiesnesis 2011. gada 10.martā ir apmierinājis SIA "DnB NORD Līzings" pieteikumu par izpildu raksta izsniegšanu, jo spriedums nav pildīts labprātīgi. Lēmums par izpildraksta izsniegšanu ir stājies spēkā nekavējoties (1.sējums, lietas 121.lapa).

Tiesa ņem vērā, ka normatīvie tiesību akti neparedz šķīrējtiesas sprieduma atcelšanas mehānismu, šķīrējtiesas sprieduma un procesa likumība tiek izvērtēta sprieduma izpildes stadijā.

Lietā nav strīda, ka laikā pēc 2011. gada 4.janvāra šķīrējtiesas sprieduma līdz 2015. gada 15. aprīlim no prasītāja kopā ir piedzīti 40967,93 EUR, no kuriem 3681,83 EUR ir sprieduma izpildes izdevumi, bet atbildētāja labā piedzīti 37286,10 EUR, (2.sējums, lietas 19.lapa).

Lietā nebija strīda, ka šķīrējtiesas spriedums ir izpildīts. Tiesa, lietas izskatīšanas gaitā nekonstatēja, ka sprieduma izpildes stadijā būtu pieļautas kādas nelikumības.

Lietā nav strīda, ka 2011. gada 11.novembrī SIA "DnB NORD Līzings" ir veicis izmaiņas komercreģistrā un mainīts tās nosaukums uz - SIA "DNB līzings", kas ir šī brīža atbildētājs lietā (1.sējums, lietas 124.lapa).

Lietā nav strīda, ka starp SIA „DNB līzings" (pirms nosaukuma maiņas – SIA „DnB Nord Līzings") – tagad atbildētājs lietā- un prasītāju noslēgtajos galvojuma līgumos Nr.16070/2, Nr.17073/2, Nr.16323/2 un Nr.16137/2, kas datēti ar 2008.gada 31.jūliju, ir ietvertas šķīrējtiesas klauzulas, saskaņā ar kurām puses ir vienojušās, ka strīdi, kas rodas par galvojuma līgumu vai tā izpildīšanu, tiek nodoti izskatīšanai pēc prasītāja izvēles Latvijas Republikas tiesu iestādēs vai šķīrējtiesā saskaņā ar šīs šķīrējtiesas statūtiem, reglamentu un nolikumu par Latvijas Komercbanku asociācijas šķīrējtiesas izdevumiem.

Atbilstoši Civillikuma 1492.pantam rakstisku darījumu aktus var sastādīt tādā formā, kā katrs vēlas.

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 493.panta pirmo daļu- personas, kuras noslēgušas līgumu par strīda nodošanu izšķiršanai šķīrējtiesā, nav tiesīgas no tā atteikties, ja likumā vai līgumā noteiktajā kārtībā šķīrējtiesas līgums nav grozīts vai atcelts. Savukārt Tiesību doktrīnā, skaidrojot minētās normas saturu, izteikta atziņa, ka šķīrējtiesas līgums kā jebkurš tiesīgi noslēgts līgums pusēm ir jāpilda. Tiesa uzskata, ka Civilprocesa likuma 493.panta pirmajā daļā faktiski noteikts tas pats, kas par līguma izpildi paredzēts Civillikuma 1587. un 1588.pantā.

Par strīdu izšķiršanas kārtību prasītājs un atbildētājs brīvprātīgi vienojušies, noslēdzot galvojuma līgumus. Atbilstoši Šķīrējtiesas likuma 5. panta pirmajai daļai šķīrējtiesā izšķir jebkuru civiltiesisku strīdu, ja puses ir brīvprātīgi vienojušās un noslēgušas šķīrējtiesas līgumu, izņemot likumā noteiktos izņēmumus.

Tiesa secina, ka atbilstoši Šķīrējtiesu likuma 13. panta pirmajai daļai, personas, kas noslēgušas šķīrējtiesas līgumu par civiltiesiskā strīda nodošanu izšķiršanai šķīrējtiesā, nav tiesīgas no tā atteikties, ja šķīrējtiesas līgums nav likumā vai līgumā noteiktajā kārtībā grozīts vai atcelts.

Šķīrējtiesu likuma 13. panta trešā daļa nosaka, ka, ja šķīrējtiesas līgums kā atsevišķs noteikums ir ietverts citā pušu noslēgtajā līgumā, šķīrējtiesas līgums uzskatāms par patstāvīgu līgumu. Konkrētajā gadījumā –tas ir ietverts arī pušu noslēgtajos galvojuma līgumos, kurus parakstījis pats prasītājs.

No minētās likuma normas izriet, ka darījumā ietvertā šķīrējtiesas klauzula ir patstāvīgs civiltiesisks darījums.

Ņemot vērā, ka ar Latvijas Republikas Satversmes 2014.gada 28.novembra spriedumu Civilprocesa likuma 495.panta pirmā daļa, ciktāl tā liedz vispārējās jurisdikcijas tiesā apstrīdēt šķīrējtiesas kompetenci, atzīta par neatbilstošu Latvijas Republikas Satversmes 92.pantam, kā arī to, ka Civilprocesa likuma 495.pants izslēgts no Civilprocesa likuma no 2015.gada 1.janvāra, tiesa secina, ka strīds par šķīrējtiesas klauzulas atzīšanu par spēkā neesošu ir pakļauts vispārējās jurisdikcijas tiesai.

Lietā vairs nav strīda, ka visos četros galvojuma līgumos Nr. 17073/2; Nr. 16323/2; Nr. 16070/2 un Nr. 16137/2, kuri datēti ar 2008. gada 31.jūlija datumu, sadaļā "galvinieks" parakstu ir izpildījis pats prasītājs- /pers. A/. To pierāda 2015. gada 14. oktobra Valsts tiesu ekspertīžu biroja ekspertu atzinums Nr. 15-1024 (1.sējums, lietas 146.-149.lapas). No lietas materiāliem redzams, ka prasītājs bez ierunām parakstījis līgumus un vienošanos.

Lietā nav strīda, ka 2010. gada 9. septembra SIA "DnB Nord Līzings" adresētajā iesniegumā (2.sējums, lietas 10.lapa) parakstu ir izpildījis pats prasītājs, bet 2009. gada 15.maija iesniegumā (2.sējums, lietas 8.lapa), prasītāja parakstu ļoti iespējams nav izpildījis pats prasītājs. To pierāda 2016. gada 28. oktobra Valsts tiesu ekspertīžu biroja ekspertu atzinums Nr. 16-1444 (2.sējums, lietas 47.-48.lapas).

Lietā nebija strīda, ka prasītājs šķīrējtiesas procesa laikā šķīrējtiesas klauzulu atbilstoši Civilprocesa likuma 495.pantam nav apstrīdējis. Tas konstatēts arī ar likumīgā spēkā stājušos Rīgas apgabaltiesas Civillietu tiesas kolēģijas 2014. gada 10. februāra lēmumu (1.sējums, lietas 102.-104.lapa) un to tiesas sēdē atzina arī prasītāja pārstāvis.

Tiesa ņem vērā, ka tiesas sēdē prasītāja pārstāvis atzina, ka prasītājs dokumentus, kuri viņam sūtīti svešvalodā (latviešu valodā), pat tādus, kuri sūtīti no kādām institūcijām, konkrēti arī no šķīrējtiesas, nelasot tos, izmetis. Tiesa to vērtē kā paša prasītāja risku kā uzņēmējam, kurš nodarbojas ar uzņēmējdarbību ārzemēs, nereaģēt uz paziņojumiem, kas skar vai var skart viņa uzņēmējdarbību. Tādēļ tiesa pilnībā noraida prasītāja pārstāvja atsauci uz prasītāja latviešu valodas nezināšanu, kā attaisnojumu iebildumu necelšanai sakarā ar ierosināto šķīrējtiesas procesu. Tiesa neapšauba, ka prasītājs patiešām nepārvalda un pat nesaprot latviešu valodu, taču jāņem vērā, ka prasītājs 2008. gada 24. decembrī bija izdevis pilnvaru Daugavpilī dzīvojošam /pers. R/, bet 2010.gada 9.septembrī adresētajā iesniegumā atbildētājam, lūdzis dokumentu kopijas izsniegt /pers. S/ (2.sējums, lietas 9.un 10.lapa). Tiesa tādējādi uzskata, ka prasītājam, kurš ir Krievijas pilsonis, bija kontaktpersonas Latvijā un viņam nebija liegta saziņa ar paša izvēlētajām kontaktpersonām, ievērojot mūsdienu tehnoloģiju iespējas, lai iegūtu informāciju par dokumentiem, kuri viņam tiek sūtīti no Latvijas.

Bez tam tiesas ieskatā šāds prasītāja pārstāvja izskaidrojums – ka svešvalodā sastādītus dokumentus prasītājs nelasot vienkārši izmet, ja nesaprot valodu, ir pretrunā ar paša prasītāja parakstītajiem galvojuma līgumiem, kuri sastādīti latviešu valodā. Tiesā netika iegūti pārliecinoši pierādījumi tam, ka šie paraksti no prasītāja iegūti ar viltu vai aiz maldības. Liecinieces /pers. G/ un /pers. F/ 2016. gada 3.marta tiesas sēdē liecināja, ka pirms līgumu parakstīšanas klientiem vienmēr tiek jautāts, vai saprot dokumentu, kuru paraksta, vai nav nepieciešams kādu punktu skaidrot vai tulkot. Tāpat abas liecinieces liecināja, ka 2008.gadā ir bijis iespējams, ka līguma teksts tiek sagatavots un izdrukāts vienā datumā, bet klients to var parakstīt citā datumā. Pirms līguma sagatavošanas tiek pārbaudīta klienta identitāte, izgatavota pases kopija. Tas tiesā tika pierādīts arī ar faktiem, jo atbildētājs tiesai tika iesniedzis prasītāja pases kopijas (1.sējums, lietas 207. un 208.lapa), uz vienas no kurām ir bankas darbinieces /pers. G/ apliecinājums par kopijas atbilstību oriģinālam (1.sējums. lietas 207. lapa).

Tiesa uzskata, ka tā kā ir iegūti pierādījumi, ka galvojuma līgumus ir parakstījis pats prasītājs, bet nav pierādījumu, ka paraksts no viņa iegūts aiz maldības vai ar viltu, tad uzskatāms, ka prasītājs ir apzinājies sastādīto dokumentu saturu, tam piekritis un atbildētājs šādu saistību nodrošinājumu ir pieņēmis.

Lietā nebija strīda, ka prasītājs 2008. gadā, ieguldot SIA "VIKrs" savus naudas līdzekļus un iegādājoties tā daļas, kļuvis par šīs sabiedrības dalībnieku. To apstiprināja gan pats prasītāja pārstāvis, gan liecinieks /pers. I/. Tiesa secina, ka tieši šo SIA "VIKrs" dalībnieku (īpašnieku) maiņas dēļ 2008.gadā starp atbildētāju, SIA "VIKrs" un prasītāju tika izdarīti grozījumi 2007. gadā slēgtajos finanšu līzinga līgumos, kā arī- no jauna tika noslēgti galvojuma līgumi, kuri datēti ar 2008. gada 31. jūliju.

Tiesa ņem vērā liecinieka /pers. I/ tiesas sēdē sniegto liecību, ka viņš nolēmis pārdot sev piederošās daļas SIA "VIKrs", jo piedāvājums to pārdot bijis izdevīgs tā brīža situācijai, tādēļ arī nav vairs vēlējies palikt par galvotāju uzņēmuma SIA "VIKrs" saistībām.

Tiesa uzskata, ka gan ar liecinieka /pers. I/ liecību, gan dokumentiem lietā- SIA "VIKrs" iesniegumu atbildētājam- par galvojuma līgumu pārformēšanu (1.sējums, lietas 215.lapa), gan atbildētāja iekšējo dokumentu, kas datēts ar 2008. gada 30.jūliju un adresēts kredītrisku analītiskajai pārvaldei (1.sējums, lietas 216.lapa), ir pārliecinoši pierādīta nepieciešamība atbildētājam pārformēt personīgos galvojumus uz jaunajiem daļu turētājiem SIA "VIKrs"- proti- /pers. H/ un /pers. A/, jo mainījās SIA "VIKrs" īpašnieki.

Tiesa, ievērojot liecinieka /pers. I/ liecību un rakstveida pierādījumus lietā, noraida prasītāja pārstāvja iebildi, ka prasītājs nesaredz loģiku, kādēļ gan atbildētājam bijis nepieciešams ar prasītāju slēgt jaunus galvojuma līgumus, ja finansējums automašīnu iegādei bijis saņemts jau 2007. gadā.

Pie šādiem apstākļiem tiesa nesaskata ne viltu, ne maldību atbildētāja darbībās 2008. gada 31. jūlijā, t.i. dienu pēc lēmuma pieņemšanas par jaunajiem daļu turētājiem SIA "VIKrs", izdarot personīgo galvojumu nomaiņu, ar četriem jauniem galvojumu līgumiem (atbilstoši noslēgtajiem finanšu līzinga līgumiem), iekļaujot tajos arī šķīrējtiesas klauzulu.

Tiesa noraida arī prasītāja pārstāvja norādi uz viltu un maldību pret prasītāju no atbildētāja darbinieku puses, jo 2008.gada 31. jūlijā prasītājs nav varējis parakstīt galvojuma līgumus, jo fiziski nav atradies Latvijā.

Tiesa neapšauba, ka konkrētajā datumā -2008. gada 31. jūlijā, ar kuru datēti četri galvojuma līgumi, prasītājs varēja nebūt Latvijā, taču pārējie pierādījumi lietā, t.sk. liecinieku /pers. G/ un /pers. F/ liecības, kā arī rokraksta ekspertīzu atzinumi neapšaubāmi pierāda, ka galvojuma līgumus bez kādām ierunām vai iebildumiem parakstījis pats prasītājs, tikai citā datumā.

Saskaņā ar Civillikuma 1427.pantu pie tiesiska darījuma būtības pieder tā taisītāja gribas izteikums, bet divpusējā vai vairākpusējā darījumā vajadzīgs visu tā dalībnieku saskanīgs gribas izteikums. Kamēr griba nav vēl izteikta, tai nav nekāda tiesiska spēka.

Savukārt Civillikuma 1431.pants noteic, ka akta parakstīšana, vienalga, vai tas attiecas uz pašu parakstītāju vai trešo personu, uzskatāma par piekrišanu šim aktam, ja tā saturs parakstītājam bijis zināms un ja viņam tajā tiesiskā darījumā, uz kuru akts attiecas, ir personīga interese un ierunas tiesība.

Ņemot vērā, ka prasītājs pie līgumu un vienošanās parakstīšanas nav pret tiem cēlis ierunas, nav ierobežojis ar līgumiem un vienošanās uzņemtās atbildības apjomu, atbilstoši Civillikuma 1431.pantam secināms, ka, parakstot galvojuma līgumus, prasītājs ir izteicis gribu un piekritis šiem darījumiem, tajā skaitā, šķīrējtiesas klauzulai. Arī juridiskajā literatūrā norādīts, ka vispārpieņemts ir uzskats, ka jebkurā gadījumā paraksts, kas izdarīts bez rakstiskas ierunas, pauž parakstītāja piekrišanu. Citādi ir tad, ja pirms paraksta ir ieruna, piemēram "nepiekrītu 3.punktam", vai vismaz – "ar iebildumiem" *(sk. Civillikuma komentāri: Ceturtā daļa. Saistību tiesības. Autoru kolektīvs prof. K.Torgāna vispārīgā zinātniskā redakcijā.-R.:Mans Īpašums, 2000., 40.lpp.).*

Tiesa, novērtējot visus lietā pārbaudītos apstākļus un pierādījumus to kopumā, atzīst, ka prasība kā nepamatota un nepierādīta ir noraidāma pilnībā.

Tā kā prasība tiek pilnībā noraidīta, tad nav tiesiska pamata prasītāja labā no atbildētāja piedzīt viņam radušos tiesas izdevumus.

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 42.panta otrās daļas pirmo teikumu - ja prasību noraida, atstāj bez izskatīšanas vai ja prasītājs atsakās no prasības, tiesas izdevumi, kas nav samaksāti iepriekš, piespriežami no prasītāja valsts ienākumos.

Tiesas izdevumi civillietās ir ar likumu noteiktie obligātie maksājumi par noteiktu procesuālu darbību izdarīšanu, procesuālo dokumentu pieņemšanu vai to izdošanu tiesā. Atbilstoši Civilprocesa likuma 39.panta pirmās daļas 5. punktam un valsts akciju sabiedrības „Latvijas Pasts" tarifiem ar lietas izskatīšanu saistītie izdevumi (ar prasības pieteikuma noraksta un tiesas pavēstu piegādāšanu un izsniegšanu saistītie izdevumi) šajā lietā ir 17,74 EUR (1.sējums, lietas 2.lapa).

Prasītājs 2015. gada 12. janvārī ir iemaksājis ar lietas izskatīšanu saistītos izdevumus 4,70 EUR apmērā (1.sējums, lietas 80.lapa). Tādējādi no prasītāja valsts labā piedzenami ar lietas izskatīšanu saistītie izdevumi 13,04 EUR apmērā(17,74 EUR-4,70 EUR).

Pamatojoties uz Civilprocesa likuma 8. un 97.pantu, 204.[1] pantu, tiesa

nosprieda:

noraidīt pilnībā /pers. A/ prasību pret SIA „DNB Līzings" par šķīrējtiesas klauzulas atzīšanu par spēkā neesošu pušu noslēgtajos galvojuma līgumos.

Piedzīt no /pers. A/ valsts labā ar lietas izskatīšanu saistītos izdevumus 13,04 EUR (trīspadsmit eiro un 4 centus).

Noteikt /pers. A/ termiņu sprieduma labprātīgai izpildei daļā par tiesas izdevumu piedziņu valsts labā - 10 dienas no sprieduma spēkā stāšanās dienas.

Pilns sprieduma teksts sastādīts 2017. gada 18.aprīlī

Spriedumu var pārsūdzēt Vidzemes apgabaltiesai 20 dienu laikā no sprieduma pasludināšanas dienas – 2017. gada 18. aprīļa - apelācijas sūdzību iesniedzot Cēsu rajona tiesā.

Tiesnese D. Blūma